

Letnik I. v lažnjivi obleki. Štev. 14.

Izhaja v mesecu dvakrat, kedar ga je volja. — Veljá celo leto 2 gold. 40 kr., pol leta 1 gold. 20 kr.

Nemškutarski zbor v Celji.

Podajo se nemškutarji,
 Ki so „verfassungsfrajndlarji“,
 Tje v Celje.
 Tam kuha se nemškutarsk' duh,
 In moka za nemškutarsk' kruh
 Se melje.
 Tam hoč'jo si pod nos kadit'
 In vroča jetra ohladit';
 „Sloven'jo“ hoč'jo poteptat',
 Zavit' ji vrat
 Kosmat.

Prej vpijejo po listih zló,
 Da v Celji velik „tabor“ bo
 Za kmete;
 Da bode kmetič ves vesel
 Tu grablje Dežmana sprejel
 Proklete.
 Ko pa se bliža zbora čas,
 Ko kmetič se krepko oglas':
 V ograjo kloštra vsi deró,
 Se tam zapró.
 Oho!

Povrnejo nemškutarji,
 Ki so „verfassungsfrajndlarji“,
 Se z Celja.
 Veliko pive, vina sod
 Popil je tam nemškutarsk' rod
 In zelja.
 Pa kmetje se mu smejejo
 Slovcem le verujejo.
 Če pride k njim kak renegat,
 Velijo mu: „Ti gad“,
 Pojd' spat!

Ker pa je porok lastna vest,
 Da žuga bóje kmeta pest,
 Sramota, —
 Ni varen jim več svet odprt,
 Pobegnejo vsi v kloštra vrt.
 O krota!
 Na mestu zelja trdih glav
 Je videt' po teptani trav'
 Veliko luljke, tud snitjá
 Nemškutarsk'ga.
 Oha!

Tu lomi Dežman, general,
 Slovenski jezik, o skandal!
 Se pači.
 „Sloven'ja“, pravi, „Vam je mat',
 K' ne more nikdar mleka dat';
 Vas slači.
 Spustite se na drugo stran,
 Od ktere jaz sem Vam poslan.
 Nemčija dosti masla 'ma,
 Ga rada dá
 Dá, dá!“

„Brencelj“.

Kedaj bo konec blamaž?

Šlek, šlek!

Prav se Vam godi! Komur se ne dá svetovati, mu ni moč pomagati. Kaj Vam je zopet trešilo v konšt. buče? Velikansko bedakasta misel je bila ta, da ste osnovali v Celji, v mestu s čisto slovenščino ostrupeno okolico, zbor — nemškutarjev.

Ljudje, katerih je komaj peščica, kateri so si svesti, da jih ljudstvo nikakor ne mara, ne kuhanih in ne pečenih, zbirajo se k večem za pečjo, kjer niso nikomur na potu, kajti ako se taka spaka postavi na veliko cesto, jo brcne vsak, kdor gre memo.

„Brencelj“, kateri še vedno nad Vami čuje, čeravno ga ne vidite, se je čudil Vaši predrznosti, ko ste razglasili, da hočete taborovati pod milim nebom, kjer se sme vdeleževati tudi ljudstvo. „Quod licet Jovi, non licet bovi“, po domače: „Slovenec ne bo tekkel iz Janjč“. Kolikokrat Vam je že „Brencelj“ povedal, da Vaše kraljestvo ni za Slovence! Tedaj se je čudil Vašemu pogumu in mislil si, da tukaj boste pokazali zobé, ako Vas napadejo slovenski pesi.

A kako se je zmotil! Komaj se zasliši od daleč lajanje, že cvirnete in se skrijete v zaprt vrt. Je li stvarnik Vam ko zajcu dal noge, da tečete? Turnarji so bili vendar le pogumnejši od Vas, kajti oni tekli so še le, ko so videli kole; v Celji pa se še ni pokazala senca kmeta.

In kam ste pobegnili, kam ste se poskrili? V klošterski vrt. Sramota! Po listih vedno zabavljate in psujete mniški in duhovski stan sploh, zdaj pa se skrijete sami — skoraj pod kuto! Pojte spat!

Pa da bi vsaj v zavetju tiho bili! Je li tako težko, jezik za zobmi držati, kedar srca pogum pade v hlače? Čakaj, general! Kdo ti je dal oblast, govoriti slovenski? Mar ne veš, da je to jezik tolovajev, roparjev, ubijalcev? Kje si se ga učil? Ti je mar „Brencelj“ ukazal lajati? Kdor je vojak, bodi-si general ali prostak, v konšt. armadi, se mora držati konšt. pravil. Si slišal kedaj v konšt. zboru besedico slovenščine? „Brencelj“ je škripal z zobmi in pripravil šibo za svoje poredne otroke. Čakaj,

dva dni boš za pečjo kosil, druge pa, ki so ti ploskali, bo dal oče „Brencelj“ na robaste polena in posuto ajdo klečat; vsa armada pa dobi v zadržanji „dritte“. Kedar ne pomagajo lepe besede, bo pa šiba pela.

Kam će „Brencelj“ sedaj s svojo čedo? Se sme li očitno pokazati? Vse se mu smeje in se norčuje z njegovo šolo. In vendar „Brencelj“ kot učitelj ni kriv te nove blamaže, ktera je doletela deloma tudi njegovo šolo. Brez posebnega povelja ste mu tihoma všli v Celje pit in jest in ste dali posekati skoro 20.000 glav — zeljnatih, da ste se mogli po štorih sititi. Pomislite: ste bili li vsi Vi toliko vredni, ko posekane glave? Kdo jih bo zdaj nazaj sadil? Kaj Vam je storila nedolžna mladina, da ste jo tako neusmiljeno ob glavo djali? Sto in sto praznih čebrov bo točilo mile solzice, klele Vas bodo gosenice, katerim ste pokončali hrano, tožilo Vas bo na sodni dan tisuč in tisuč metuljev, katerim ste umorili mladiče.

In kaj je vseh tega grozovitega postopanja? Nič, prav nič, še manj ko nič, kajti prinesli ste nazaj toliko blamaž, da je cena tega blaga neizrečeno padla. Dobro! Dokler so se blamaže le za dober denar dobivale, je bila kupčija z njimi, „Brencelj“ se je tolažil s tem, da nesejo dobiček. Zdaj pa ne mara nihče za-nje, jejte jih sami tako dolgo, da Vam jamajo presedati, se jih boste že kedaj naveličali.

Morda se Vam potem zabliska v glavi, da boste videli, da s celo nemškutarijo, z Dežmanovim maslom, „fortšritsgajstom“ in drugimi šnopsi ni na Slovenskem čisto nič kupčije, morda jamete potem barantati z boljšo robo.

„Brencelj“ Vas bo odslej čisto popustil in zapodil učence iz šole, kateri se vkljub Ježice in Janjč nič ne učé, kajti on ni navajen blamaž in tudi nima tako hitrih nog ko Vi, tedaj ne bo mogel Vas dohajati, kedar boste tekli iz „Slovenije“.

Če mislite tako ravnati, je boljše, da greste precej spat.

„Brencelj“,
konšt. „šomašter“.

Feljton.

Mameluški zbor.

Svetovalci prišantajo v zbornico, vidi se jim, da jih še po zboru v Celji glava boli. Dolgi Frice se je odtegnil, kajti poklican je bil k porodu neke mačke.

Predčenčar bere nekaj prošinj, med kterimi je najvažnejša sledeča:

„Slavni zbor!

Celó po našem inteligenciji skoro čisto zaprtem kraji je zadonelo zvonjenje Vaše slave, katero nas sili k občudovanji Vaših talentov in kaže, da štejete Vi ne le samo 30 prav debelih glav, temveč tudi trideset prav dolgih nosov. Meščani Vaši sicer trdijo, da nobena teh glav ni za rabo, in bi se Vas menda radi iznebili, ako bi hotel kdo kupiti skaženo blago. Čujte naš predlog! V naših krajih je letos sila veliko vrbacov, kavranov in vran, kateri nam hočejo pozobati vse prosó. Noben strah ne pomaga nič, ne dajo se odpoditi. Naši odborniki so pretresali, kako bi se rešilo še ostalo žito, in eden med njimi, prav bistra glava, nasvetuje, da bi najeli Vas in nataknili po preklah. Tega nasveta smo se poprijeli in se obračamo pismeno do Vas, da blagovolite v ta namen poslati nam vsaj svojega generala s prokle-

timi grabljami — vranam za strah. Nataknilni ga bomo prav visoko na palico, da bo daleč strašil. Druge ude Vašega zbora bomo tudi porabili za klepetulje, kajti znano nam je, da jim jezik prav gladko drdrá. Nadjaje se, da bo naša ponudba Vam všeč, se podpisujemo

Oromužani.“

Ponudba se sklene v pretres vzeti.

Nekaj važnosti ima tudi prošnja Iških fantov, kateri prosijo, da bi se jim poslal oddelek turnarjev, ki bi „krompir vahtali.“

Oziroma na to, da turnarji sicer prav hitro tekó, a nikdar niso navajeni stati, se odbije ta prošnja.

Na dnevnem redu je razgovor vprašanja: „Kako bi se pomnožil mestni zaklad?“

Čuje se več nasvetov, na pr. da bi se mestna kasa zmanjšala in bi se videlo več denarja v nji, ali da bi se ji napravilo dvojno dno, da bi se spodej nasule čepinje, in po vrhu nekaj krajcarjev, šestice, goldinarjev itd. Vsi ti nasveti pa se zavrzéjo.

Svetovalec Za-Kraj-Šek: „Čuditi se moram, da niste našli še prave poti. Ta-le je: Zmenjajmo goldinarje za pol-krajcarje in v kasi imamo 200krat več denarja, kajti vsak goldinar ima 200 „cvajarjev“. Čudite se moji modrosti!“

Predlog se sprejme navdušeno in odslej bodo Mameluki šteli po „cvajarjih“.

Izvrsten latinec.

Kmetič je pošiljal svojega sina Jaka že več let v šolo in za-nj prav pridno plačeval. Že je Jaka več ko 10 let v šoli klopil gladil in očetu pošiljal strgane hlače na dom, da mu jih zamenj z novimi.

Jaka pa ni tako pridno obiskoval šole, kakor so oče mislili, timveč je tičal rajše v kavarni ali gostilnici, ko v šoli, tedaj je v vsakem razredu sedel po dve leti.

Očetu, ki bi bili imeli radi kmalu „gospoda“, se zdi to nekako počasno, kajti videli so sosedovega Toneta, kateri je šel štiri leta za Jakam v Ljubljano, že koračiti v dolgi suknji in duhovskih škornjih, Jaka pa, čeravno je že tri leta pri odhodu v mesto vselej rekel, da bo letos izdelal osmo, še ni dospel v sedmo. Toraj bi bili oče radi izvedeli, koliko Jaka zna.

Podajo se k gospodu fajmoštru in ga prosijo, da bi Jaka izprašali, da se bo videlo, ali kaj vé ali čisto nič.

„Veste kaj, oče“, pravijo gosp. fajmošter, „izprašajte ga sami, saj znate brati. Tu imate stare latinske bukve, Virgil imenovane, ktere sem jez v šoli rabil. Naj Vam pridni Jakec bere tū zaznamovano vrsto in pové po domače pomen. Na poseben listek pa Vam bom zapisal prevod tega stavka, da primerite, če Vam bo prav prestavil besede.“

Gospod fajmošter zapišejo potem nekaj na listek in ga dajo očetu. Oče ga prebere in potem odide:

Ko pride Jaka na počitnice (vakance), ga pokličejo oče in pravijo:

„Ljubi Jaka! Dolgo že trgaš hlače v šoli, pa vendar ne vem, koliko si se naučil. Spričala pisana so nemški, tedaj jih ne razumem. Povej mi, kaj se pravi to-le v domačem jeziku! Beri mi glasno!“

S temi besedami mu pomolijo oče fajmoštrove bukve in mu pokažejo vrsto in stran. Jaka se ponosno smeje, češ, saj rečem, kar hočem, oče ne umejo latinščine, in bere prav tako, kakor ga je učil profesor, namreč skoz nos:

Conticuere omnes attentique ora tenebant.

(Tu omolknejo vsi in pazljivo napnejo ušesa.)

„Hm!“ pravi potem, „to je prav lahko prestaviti. Čujte:

Vsi se vtaknili so vmes, za tenke ga ušesa držali.“

„Čas je“, pravijo oče jezni, „da tudi jez tebe za ušesa primem, kar bi bil mogel že prej storiti. Ti potepuh ti! Vzemi matiko in pojdi repo okopavat, za take lenuhe ne bom plačeval.“

Tako je končal Jaka šole, kateremu so med tem časom že „muštace“ in brada izrastle.

Ukaz.

Konšt. podžupan gosp. K. Dežman je bil te dni na ulicah kloftan, da je zgubil očale.

Vsled te silovite in nepostavne dogodbe je prisiljeno kravjedolinsko ministerstvo za telesno varnost to-le ukazati, da se zabranijo enaki napadi:

1. Vsak, kdor nima konšt. marke krog vrata, se zapré, kajti sumljiv je, da bo napadel gospoda Dežmana.

2. Kdor se na poti spodtakne, se zgrabi in pelje na policijo, kajti sumljiv je, da se je zaletel proti gosp. Dežmanu.

3. V Ljubljani čisto neha noč, da ne bodo ulice nikdar temne.

4. Kedar gré gosp. Dežman po ulicah, nihče

drugi ne sme biti na cesti, zunaj 500 policajev, kateri ga vedno spremljajo.

5. Na vsakem voglu se prodajajo očali, da jih dobi gosp. Dežman v tistem trenutku, ko je zgubil svoje.

6. Ker pa je vkljub temu še mogoče, da dobi gosp. Dežman zaušnico, se sme hoditi po ulicah le z zavezanimi rokami.

7. Kdor bi mu pa mislil pritisniti zaušnico, naznani to tri dni pri policiji ali pa v „Laib. Zeitg.“, da ga vé potem policija iskati.

8. Vrh tega more poslati gosp. Dežmanu svojo karto z imenom.

To se razglasi s pristavkom, da bo vsak, kdor se ne ravna po tej postavi, ostro kaznovan, posebno ako bi ga policija ne mogla izvedeti; zaprta bo vsaj njegova fotografija.

Kravjedolinsko ministerstvo v Blatni vasi 18. grabljana.

Napuž m/p.
župan.

Naravoslovje. *)

Pajk.

Pajk je ropna žival. Redi se, kakor je videti, prav dobro od krvi, katero izpije tistim, kateri se zapletejo v njegove mreže. Napada pa vse, kar mu je všeč; kedar je zeló lačen, ne čaka v mreži, ampak se pelje sam na lov.

Kedar se zasliši kak šunder, skoči po koncu in se podá v družini svetlih rabeljnov na mesto in zaprede grešnike v svojo mrežo. Prepreženo ima posebno ljubljansko okolico tako gosto, da če le količkaj poskočiš, že v mreži visiš. Obrajta posebno kmečko kri, kajti po mestih že komarji vse poberó, tam pajka skoro ni videti; tudi so muhe po mestu bolj pazljive, zvite in boječe, le kak brencelj mu še včasih na uho zabrenčí in mu dá dokaj opraviti.

Prebiva v temnem kotu, v ozki ulici, da mu je težko uiti. Mrežo ima v kotu poglavarstva ljubljanske okolice. Kdor se zamota v njegovo mrežo, ga dene v posebne hrame pitat; prej je imel tudi navado, da je vjetnika dal s palicami malo božčekati; še le, ko ga je nekoliko ogledil, so se mu odprla vrata pitalnice.

*) Pod tem naslovom bo prinašal „Brencelj“ sém ter tje popise najhujših in škodljivih žival.

Odkar se mu je raztrgala mreža, osnovana v deželni zbornici, je pajk nekako slabe volje; jezen preži za zidom in čaka grešnikov. Posebno pa gleda proti Igu, kajti tam je še marsikakošna mastna muha.

Barve je sivo - umazano - nemškutarsko - bliščeče, ali rudeče-zlato-črne, noge ima prav ojstre, vidijo se na njih celó klešče ali šipalnice.

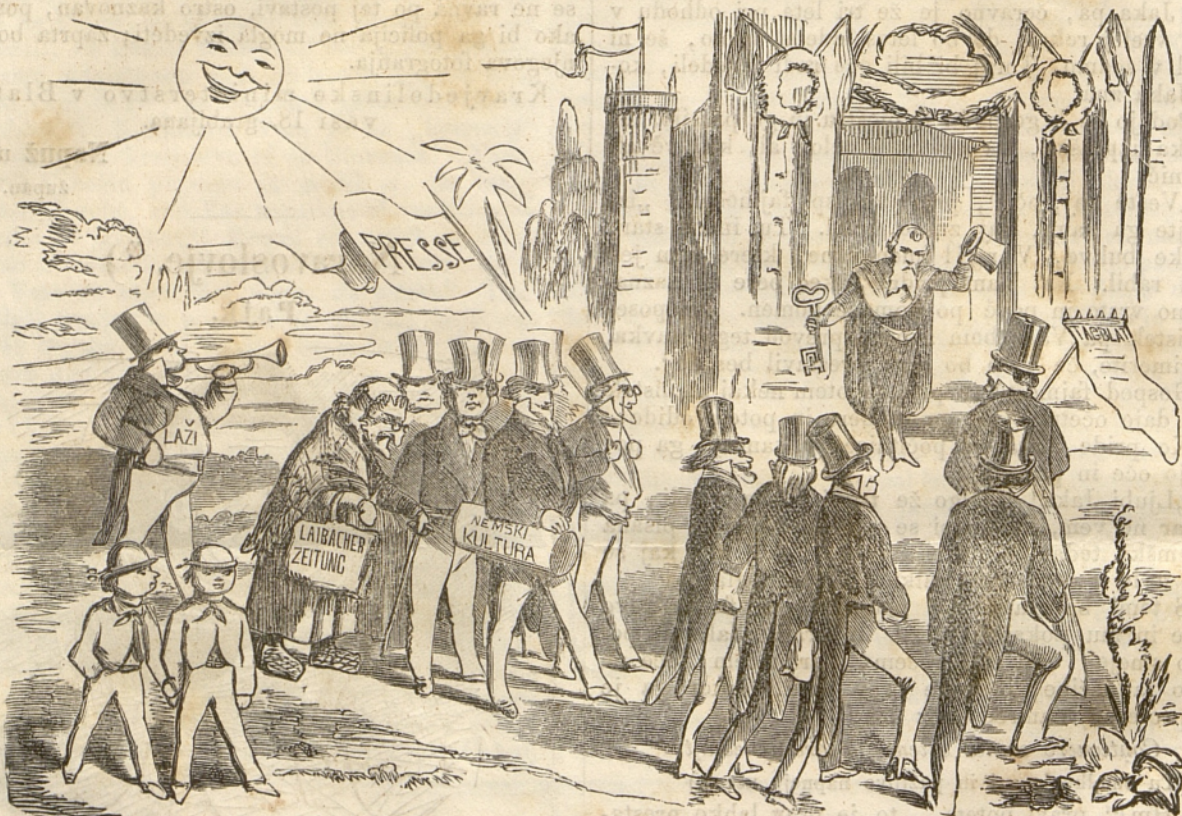
Sicer pa je povsod dobro znan ko slab denar, v Kranji je bil nekđaj celó frizér (strižnik).

Kedar je vjetnika dobro izezual, ga izpusti v miru domú.

Zaslúžena kazen.

Kmet Brecelj, po rodu brž ko ne „Brencelj“, je govoril v nemškutarskem zboru v Celji tako izvrstno po Dežmanovi volji, da ga je general očitno objel in poljubil. A glejte čudež! Breceljnu stekel je pri tej priči hud mehur, kateri mu je pustil na obrazu skelečo neizbrisljivo črno znamenje. Tako se godi tistim, kateri se dajo liberaluham kuševati.

Avstrijska nebesa za Nemce.*)

Vrtar: Le notri gospóda, vse je pripravljeno, da boste spodobno sprejeti.

*) Drugi pot pride „Pekel za Slovence“.

Posebni vlak

pelje tvorino na „Verfassungstag“, kakoršne je bilo bóje največ v Celji.

Kakošna pojedina za brenceljna!

Telegram „Brenceljnu“.

V Celji 8. avgusta.

V kloštrskem vrtu zbranih 0005. — Vse vinjeno. — Dežman se blamira slovenski. — Piva pošla. — Vse židove volje.

Vabilo.

Sl. konšt. društvu, strelcem in drugim prijatom našega turnarskega rodu naznanjamo, da bomo v kratkem napravili velikansko

skušnjo v teku s zajci.

Ta slovesnost ima tim veči pomen, ker se je vpisalo našemu društvu celo avstrijsko ministerstvo, da bo pripravljeno, kedar bo treba teči.

Turnarske pesternje.

Tiste gosp. naročnike, kateri dobivajo list že **od začetka leta** in še niso čisto nič plačali, prosimo, da nam blagovolijo poslati naročnino do prihodnjíč, ker drugače se bo pošiljanje vstavilo.

Vredništvo.